

TESTIMONY ID: 1399

AGE: 18

AGE RANGE: 18-20

GENDER: m

MARITAL STATUS: single

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: Secondary specialized education

DATE OF TESTIMONY: 2022-10-31

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

On the first day of the war, I could not believe what was happening; when I woke up, I was baffled. At first, no one understood what was happening. It was terrifying, and everyone sat waiting for what would happen next. Afterward, I had to go to my school to collect my things. When I was there, my friends were kind of depressed. Nobody even wanted to talk. A week later, my mother and I moved to friends in a safer part of the city and at every siren, we ran to the shelter, and when we went to it and heard the siren, our hearts seemed to stop. The most frightening thing was that we were sitting with frightened children. We entertained and distracted them from this horror in various ways. With our neighbours, we made a lot of reserves of food and energy just in case. After one more week of such a life, my mother and I decided to leave for relatives in Germany so as not to see all the horrors of the war. At seven in the morning, we were already at the station and stood in a massive queue for the train. It was about 4-5 hours. We were not taken on the train because it was already full of mothers with children, and after that, we boarded the electric train. We drove standing in it for 10 hours like fish in a can, and when we got to [CITY1], where we were promised buses would take us to [CITY2], there were no buses there, and all the people stood at the station at night in the cold season in the hall. After waiting for 7 hours, we could still get on the train to [CITY2], where we travelled for another 5 hours standing in the vestibule with many of the same people. After arriving in [CITY2], it was already much calmer and safer. After that, volunteers helped us get to Poland, and from there, a German family took us to [CITY3] and helped us buy tickets. Already in [CITY4], relatives met us and helped us a lot because, after all these things, neither I nor my mother could talk to people.

НОМЕР СВІДЧЕННЯ: 1399

ВІК: 18

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 18-20

СТАТЬ: чол

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:

Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: середня спеціальна

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-10-31

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

У перший день війни я не міг повірити у те, що відбувається, коли я прокинувся я був дуже збентежений та розгублений. Ніхто у перший час не розумів що відбувається. Було дуже лячно і кожен сидів чекав, що буде далі. Після цього я був вимушений поїхати до свого навчального закладу, щоби забрати речі. Коли я був там, кожен з моїх друзів був неначе в депресії. Ніхто навіть говорити не хотів. Через тиждень ми з моєю матір'ю переїхали до друзів у більш безпечний район міста і при кожній сирені тікали до сховища, а коли йшли до нього і чули сирену, то серце неначе завмирало. Найбільш лякало те, що ми сиділи з дітьми яким було лячно. Ми різними способами розважали та відволікали їх від цього жаху. З сусідами ми зробили про всяк випадок багато запасів їжі та енергетики. Через ще один тиждень такого життя я з моєю мамою вирішив виїхати до родичів у Німеччину, щоб не бачити усього жаху війни. О сьомій ранку ми вже були на вокзалі та стояли величезну чергу до потягу. Це було десь 4-5 годин. У потяг нас не узяли, бо його вже було забито мамами з дітьми і після цього ми сіли у електричку. У ній ми стоячи їхали 10 годин як риби у консерві та коли ми вийшли у [MISTO1], де як нам обіцяли нас заберуть автобуси до [MISTO2], але жодних автобусів там не було і усі люди стояли на вокзалі уночі у холодну пору року у залі. Почекавши 7 годин, ми все-таки змогли сісти у потяг до [MISTO2], де їхали ще 5 годин стоячи у тамбурі з купою таких самих людей. Після приїзду до [MISTO2] вже було набагато спокійніше і безпечніше. Після цього волонтери допомогли нам дібратися до Польщі, а звідти нас забрала сім'я німців до [MISTO3] і допомогли придбати білети. Вже у [MISTO4] нас зустріли родичі і дуже допомогли, бо після всіх цих речей ні я, ні моя мати просто не могли розмовляти з людьми.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.